

POLITIČKI KOMESAR LUČKOG ODREDA BOKA

Poslije ukidanja dužnosti omladinskog rukovodioca u Armiji, postavljen sam na dužnost političkog komesara Lučkog odreda Boke.

Bilo je predloga da budem postavljen na dužnost načelnika Doma JA u Dubrovniku. Komesar Zone Žutić se time nije složio. Smatrao je da se trebam razvijati na vojnim dužnostima u jedinici.

Lučki odred je bila jedinica koja je u ratu imala zadatak da vrši zaprečavanje luka na Južnom Jadranu. Imali smo materijale za to u Baru, Dubrovniku i Kumboru. Sjedište jedinice bilo je u Kumboru u krugu Podvodne radione.

Početkom **1952.** godine jedinica je preseljena u **Tivat**. Smjestili smo se pored fudbalskog igrališta FK Arsenal, u ranijoj školskoj zgradbi Mornaričke zanatske škole, koja je školovala zanatski kadar za Remontni zavod.

Lučki odred imao je zadatak da vrši poslove komande Luke u Tivtu i prihvati posade brodova, koji se zbog generalnog remonta moraju iskrpati na kopno.

Tada sam imao čin poručnika fregate. U čin poručnika bojnog broda unapređen sam **1952.** godine.

Tivat 1952. godine

U Komandi Sektora došlo je do promjena. Za komesara je postavljen kapetan fregate **Vlado Bubić**, za načelnika štaba Nikola Popović potpukovnik, a bilo je još i drugih promjena. Premješteni su Žutić i Vulin. U 1952. godini za komandanta Sektora postavljen je **Ivo Purišić**, kapetan fregate. Bilo je i drugih promjena.

Nikola Popović potpukovnik, kasnije general je bio poznata ličnost iz Crne Gore. Narodni heroj. Do rata student. Bio je iz poznate crnogorske porodice Popovića.

Otat mu je bio general crnogorske vojske za vrijeme kralja Nikole, **Krsto Zrnov Popović**. Bio je u nemilosti Kralja Aleksandra, zbog svoje težnje za samostalnom Crnom Gorom. Po okupaciji Crne Gore od strane Italijana, Krsto je kao fanatični pristalica nezavisne Crne Gore odmah ostvario saradnju sa Italijanima, u cilju stvaranja države Crne Gore. Italijani su odmah osnovali nekakvu vladu i proglašili državu Crnu Goru. Tako je Krsto postao saradnik okupatora i to ostao za sve vrijeme rata. Poslije rata živio je ilegalno, skrivajući se od nove vlasti. Ubijen je u jednom sukobu sa organima bezbjednosti.

Krsto Popović imao je sina Nikolu i kćer. Sin i kći su mu predratni komunisti. Njihova majka je izjavila: „Za vrijeme rata skrivala sam djecu od oca, a poslije rata oca od djece.“

Nikola Popović general JNA, narodni heroj rođen je Lipa, Cetinje 9.11.1916. godine. Član KPJ bio je od 1937. godine. U NOR-u bio je pored ostalog komandant bataljona u Lovćenskom partizanskom odredu, komandant brigade i divizije. Veoma obrazovan i prijatan čovjek. Veoma blage naravi, sušta suprotnost osobinama Crnogoraca. Došao je na dužnost načelnika štaba VP sektora, a po odlasku Vulina, vršio je jedno vrijeme dužnost komandanta, do dolaska Iva Purišića.

Kao omladinski rukovodilac Vojnog sektora imao sam veoma lijepo i prijateljske odnose sa Nikolom Popovićem.

U Mornarici je izvršena nova reorganizacija. Ukinuti su pukovi mornaričke pješadije i od njih formirane mornaričko desantne brigade. Jedna je locirana u Kumboru, a druga u Dubrovniku. To su bile jedinice pod direktnom komandom RM – Ratne mornarice.

U Kumboru je komandant bio potpukovnik **Drago Živković**, komesar **Mane Kecman**, načelnik štaba **Ivan Benusi**. Benusija sam poznavao iz Šibenske brigade, gdje je bio komandant bataljona. Benusi je poginuo u Puli nesretnim slučajem.

Ubrzo dolazi do smjene u šrabu brigade zbog gluposti koje je komandni kadar brigade učinio za vrijeme rada na izgradnji Vogošća.

Za novog komandanta postavljen je potpukovnik **Žužulj Josip**. Kasnije admirал. Rođen je 1923. godine kod Imotskog. Član KPJ od 1939. godine. Bio je u ratu komandant brigade. Žužulj je bio veoma miran čovjek, ali vrlo strog. Tražio je čvrstu disciplinu. Pušio je lulu. Kako sam stanovao u Kumboru, imao sam sa rukovodstvom brigade veoma dobre odnose.

Utvrđeni odsjeci su smanjeni, odnosno broj komandi je smanjen, a broj obalskih baterija je ostao isti. Iz Baošića komanda UO prebačena je u Tivat. Komandant je bio potpukovnik **Živković**, a komesar **Pero Dmitrović**, major. Kasnije po dolasku u Tivat imao sam dobre odnose sa tim rukovodiocima, jer sam kao komesar odreda imao stalne kontakte. Dmitrović

mi je i dodijelio stan na Seljanovu. To su bili stanovi sagrađeni za inžinjerski odred koji je rasformiran. Dobio sam novi dvosobni stan i preselio iz Kumbora u Tivat.

U Kumboru je formiran **Divizion torpednih čamaca**. Bili su smješteni u uvali Nirvana. Za njihove potrebe izgrađen je drveni vez ili pristanište. Bilo je tu veliki broj torpednih čamaca, a time i veliki broj mlađih oficira i podoficira. Komandant diviziona bio je poručnik bojnog broda **Tihomir Vilović**. Vilović je završio vojno pomorsku školu u Sovjetskom savezu. Tiko je kasnije bio admiral, ađutant Vrhovnog komandanta Josipa Broza Tita i komandant Vojno pomorske oblasti.

U divizionu je bio komandant torpednog čamca **Brovet** koji je napredovao do načelnika bezbjednosti JNA i pomoćnika Saveznog sekretara za narodnu odbranu, admirala. Iz te jedinice bio je i posljednji ađutant Tita kontra admirala **Zvonimir Kostić**.

Otišao sam na odmor u Zagreb i provodio se. Redovno sam išao noćni bar u Draškovićevoj ulici. Mislim da je nosio naziv „**kod sedam zrcala**“. To je bio lokal sav obložen velikim zrcalima. Koja se ponekad postajala meta pijanih gostiju koji su se iživljavali bacajući boce i razbijali ih.

U tom lokaluu sam se našao kasnijih godina sa bivšim mornarima koji su bili na službi u Lučkom odredu. Među njima bio je **Novačić**, sin vlasnika plesne škole Novačić, koji je bio u mojoj jedinici. Novačić je bio odličan bokser i bio je u ekipi koju sam vodio na prvenstvo Mornarice u boksu, koje se održavalo u Puli.

Ružica, moja sestrična, kći pokojnog Vlade

Po završenom odmoru ujna Ruža je predložila da povedem sa sobom sestričinu **Ružicu**. Ružica je tada bila veoma mlada. Poslije kraćeg odmora otputovala je za Zagreb.

Dok smo bili u Kumboru, na Karaču u stari grad u Herceg-Novom, doselila je porodica **Kovačević**. Živjeli su ranije u Našicama i poznavali se sa Brdarićima. Kovačević je bio poznati slikar. Imali su kćer Snežanu. Kod njih je došla u posjetu Draga Brdarić, potražila me i odvela do Kovačevića. Upoznali smo se i ja sam počeo posjećivati tu porodicu.

Za Dan Mornarice **1952.** godine unapređen sam u čin poručnika bojnog broda. Istom naredbom kojom je Purišić unapređen u čin kapetana bojnog broda.

U jedinici je bio dobro organizovan sportski i kulturni život.

U jedinici su pripremane ekipе Pomorskog sektora za takmičenja u RM. Tako da je u jedinici bilo dosta vrsnih sportaša, atletičara, boksera, fudbalera i drugih. Imali smo stalан tim fudbalera. Naš tim je često bio sparing partner ekipi FK Arsenala iz Tivta, koji je bio član Republičke lige. Nekada sam i ja igrao kao gost u timu Arsenala.

Pero Dmitrović je volio fudbal. Zajedno smo skupili najbolje fudbalere iz Tivta i drugih jedinica Utvrđenog odsjeka.

Igrali smo sa Barom, Dubrovnikom, bili gosti Lovćena tada člana Druge savezne lige.

Igranje fudbala donijelo mi je mnoga prijateljstva u Tivtu.

Načelnik Doma JNA u Tivtu bio je **Petranić - Kanta**. Kanta je bio veoma dobar fudbaler. Igrao je u ratnom timu Hajduka, a prije toga u timu FK Split. Učlanio se u FK Bokelj koji je igrao u Drugoj saveznoj ligi. U Bokelju je igrao i kapetan **Plosnić** odličan fudbaler. Organizovali smo i prvenstvo JRM u fudbalu. Ekipе su bile smještene u našoj kasarni. Učestvovale su ekipе Vojnih sektora, brigada i RM.

To je bilo **posljednje prvenstvo Mornarice u fudbalu**. Zbog čestih incidenata na prvenstvima u fudbalu, ta grana sporta izbačena je kao sportska disciplina u JNA.

Vodio sam boksere u Pulu, atletičare u Split, pa u Pulu. Bio komandant na prvenstvu RM u plivanju i vaterpolu. U sportskoj aktivnosti imao sam dobrog saradnika potpukovnika **Kamila Kramara** načelnika apotekarske službe u VPS.

Lučki odred početkom 1953. godine u Tivtu

U sredini su oficiri i podoficiri: ja-Ivan Huić, Kelečević Rajko, Milačić, komadir voda,

Čapalija tehnički referent, Pivčević vodnik, Ogrizek stariji vodnik intendant,

Radosavljević komadir odelenja, Antolić Ivo

Desno na kraju je mornar Brajković koji se kasnije aktivirao i dobio čin vodnika.

Sve sportske ekipe koje sam vodio za Pulu, morale su proputovati kroz Zagreb. Kada sam vodio boksere među njima bilo je dosta Zagrepčana. Dogovorili smo se da jedan dan ostanemo u Zagrebu. Ja sam poveo kod mojih na spavanje **Mandića**. Mandić je bio dobar bokser, rodom sa Cetinja.

Na putu smo se proveli dobro. Preko podne odlazili smo na plažu.

Očekivali smo dobar rezultat na prvenstvu, jer smo imali nekoliko odličnih boksera kao što je Mandić, Novačić i još neki.

Novačić je bio školovan bokser veoma prefinjene tehnike. No u finalu je u susretu sa jednim Slovencem iz garnizona Pula u trećoj rundi dobio veoma jak udarac u bradu. Bio je grogiran. Prvi puta iz bliza video sam kako grogirani bokser bez osjećaja vodi borbu i pred potpunim je krahom. Predali smo tu borbu. To je bilo veliko iznenađenje.

U ekipi smo imali u teškoj kategoriji veoma jakog boksera. To je bio bokser iz Splita, veoma snažan, teška kategorija. Prije dvije godine bio je doživotno diskvalifikovan zbog udaranja sudije. Tu činjenicu znali su naši rivali. Prilikom žrijebanja postavili su uslove da taj momak ne može boksavati. Bilo je oko toga dosta natezanja. No konkurencija je uspjela da zabrani nastup našeg boksera.

U poluteškoj kategoriji za nas je nastupao **Mandić**. Veoma dobar bokser. Do finalne borbe došao je čistim pobjedama. No u finalu je trebao boksati sa predstavnikom Pule **Bajićem**. Bajić je bio veoma dobar bokser. U građanstvu bio je član BK iz Novog Sada. Ulivao je strah svim bokserima, te je do finala došao bez borbe. Svi protivnici su mu predali meč.

U finalu je čekao Mandića. Ušao je samouvjereno u ring, ali Mandić nije izašao. Tako je Bajić i finalni meč dobio bez borbe.

Mandić je svoju predaju prokomentarisao ovako: „Osvojio sam srebrnu medalju. Finalni meč nemam šanse da dobijem. Ostala bi mi srebrna medalja, a dobio bi batine.“

Miro Sekulić je postavljen za omladinskog rukovodioca Vojno pomorskog sektora Pula. Viđali smo se redovno na sastancima u Splitu i Beogradu. Miro je kao i ja bio „Titov pitomac“. Mršav, koščatog lica. Nešto viši od mene. Veoma sposoban. Odličnih govorničkih vještina. Iisticao se u Sedmom puku po energičnosti, žustroći na sastancima. Veoma oštro je osuđivao one koji su prihvatali politiku Informbiroa.

Kako smo stanovali kod istih stanodavaca često smo raspravljali idući kući poslije napornog radnog dana. Miro je bio tvrdoglav u svojim tvrdnjama. Nekada smo se nadmetali ko više zna o nekom događaju i sl. Sve u svemu bili smo odlični prijatelji. Miro je bio veoma perspektivan politički oficir.

U Puli je Miro zbog drugarskih odnosa sa nekim svojim zemljacima završio političku, ali i drugu vojničku karijeru. Družio se sa grupom oficira koja se organizovala na liniji Informbiroa. Grupa je otkrivena. Miro nije bio njen član, ali se s njima družio po zemljačkoj liniji – crnogorskoj. Crnogorci su inače bili skloni da budu zajedno, da se podržavaju i to najviše zbog toga što u Crnoj Gori svako svakoga zna.

O slučaju sa Sekulićem pričao mi je na ručku u vojnoj menzi general **Vukašin Mićunović**. Mićunović je kasnije bio i komesar Ratne Mornarice. Bilo je to pred ukidanje omladinske organizacije u JA. Vule, kako smo ga zvali, često je prisustvovao seminarima, političkim skupovima u RM, sjednicama komiteta Sektora, te je bio dobro upoznat sa stanjem u Mornarici.

Prvo me je obavijestio da će biti postavljen u Lučki odred. Pitao me šta o tome mislim. Rekao sam da nemam ništa protiv. Zatim mi je govorio o slučaju sa Miroom Sekulićem. Bio je ljut na Mira. Rekao je kako je učinio veliku glupost, ali da nije informbirovac. No da mu je prestala politička karijera.

Miro Sekulić je stavljen na sporednu dužnost. Poslije završetka Pomorske oficirske škole bio je saobraćajac. Dogurao je do čina kapetana fregate. Negdje oko pedeset pete šeste godine posjetio me je u Herceg-Novom. Bio je kod nas na ručku na Savini, gdje smo tada **Meša i ja** stanovali. To više nije onaj živahan poletan Miro. Oženio se u Puli. Više se nikada nismo sreli.

Čovjek u svom životu napravi dosta gluposti. Mala omaška u političkom djelovanju u to vrijeme koštala bi čovjeka karijere i mogla je i u pojedinim slučajevima imati teške posljedice po čovjeka.

Sličan slučaj je bio i sa kapetanom **Savom Kapisodom**. Savo je rodom sa Cetinja. Pravnik. Bio je na dužnosti vojnog tužioca Vojnog sektora Boka.

Savo Kapisoda je bio diplomirani pravnik. Vojni tužilac. Njegova supruga je radila u Političkom odelenju. Vodila je kartoteku i administrativne poslove. Imali su stan pored Vojne bolnice Meljine. Kuća je bila pored izvora. Danas se tu gradi porodilište.

Savo je bio veoma komunikativan, obrazovan. Jedini oficir, ne računajući ljekare, jedini sa fakultetom. Imao je brata **Mila** koji je kao oficir završio pravni fakultet i radio u Mornarici kao pravnik.

Savo je bio izraziti tip Crnogorca, ne po ponašanju, već po izgledu. Visok, lijepo građen, veoma lijepih crta lica, sa srednjim brkovima. Bio je impozantna ličnost. Žena mu je bila iz Valjeva. On je do odlaska u partizane radio kao pravnik u Valjevu.

U Vojnoj bolnici Meljine bila je grupa informbirovaca. U njoj su bili neki sanitetski oficir Divjak i neke bolničarke ili medicinske sestre. Divjak je često dolazio kod Kapisodovih na časkanje, večeru i sl. Kada je ta grupa otkrivena i zatvorena, Sava je morao odgovarati na partijskom sastanku Komande. On se pravdao da nije sumnjaо na te ljude, da pred njim nisu ispoljavali svoja politička opredjeljenja. No ipak je bio prekoren zbog nebudnosti.

Savo je gajio posebne simpatije prema meni. Često smo razgovarali. Tužilaštva u jedinicama ranga divizije ukinuta su pedeset treće godine i Savo je premješten u Split. Preselio je i porodicu i više se nismo susretali.

Ambro Živković premješten je u Pulu. Unapređen je u čin kapetana fregate. Nesretnim slučajem izgubio je život utopivši se. Bio je na barkasi u Pulskom zaljevu. Naišla je pratnja Vrhovnog komandanta. Tito je dolazio na Brione. Torpedni čamci u pratnji veoma brzo su vozili. Stvarali su nezgodne valove. Ambro je sjedio na ogradi barkase. Barkasu je zahvatilo iznenadni val i Ambro je pao u More. Ambro iako sa mora, nije znao plivati, i dok mu je pokušana pomoć, on je izgubio život.

Joko Boreta unapređen je u čin pukovnika i premješten u neko odelenje generalštaba. Čuo sam da je poslije penzionisanja živio u Budvi u mjestu Borota, ali nisam ga nikada sreo.

Mnoge od ljudi koji su bili zajedno u nekoj od jedinica nikada više nisam sreo.

Iz političkog odelenja VI puka, jedino sam više puta sretao **Vladu Nenezića**. Živio je poslije penzionisanja u Podgorici. Kada sam bio poslanik u Skupštini Crne Gore u Odboru za spoljne poslove, sekretarica odbora bila je kćerka od Vlade Nenezića. Završila je fakultet i zaposlena je u Skupštini Crne Gore. Vlado me je preko nje pozivao da ga posjetim. Imao je stan na Trgu Ivana Milutinovića, ali nije bilo prilike za to.

Dom JNA u Tivtu lociran je na Seljanovu. Zgrada Doma građena je u bivšoj Jugoslaviji. Veoma funkcionalna. Dvospratnica. Velika sala u prizemlju, a na spratovima velike učionice za razne namjene. Bila je uspred parka koji se prostirao gotovo do obale mora. To je u to vrijeme bilo glavno sastajalište vojnih i ostalih građana Tivta. Organizovale bi se igranke i pored Tivta u Gradiošnici, ali tamo nikada nisam bio.

U Domu sam bio svake subote i nedelje, kada sam boravio u Tivtu. Pored zabavnih sadržaja tu se odvijao politički i kulturni život vojnih lica. Nažalost zgrada je srušena za vrijeme potresa 1979. godine. Danas Tivat ima moderan Dom sa sportskim terenima. Nalazi se u istom parku gdje je bio i stari. Igranke u Domu bile su prigoda za upoznavanje i veze.

Prvi i drugi stan bili su u blizini Doma, a drugi pored samog Doma.

Prvi stan sam na nagovor iz Komande predao. Drugi stan zadržao sam sve do mog službovanja u Tivtu. Kada sam premješten u Odred torpednih čamaca, na pritisak iz Komande stan sam predao, a stvari su mi spremili u jednu sobu u susjednoj zgradbi. Bio sam naivan. Stanove sam predavao bez ikakvih garancija da će dobiti novi stan.

No dok sam bio u Tivtu, ti stanovi su bili moja velika prednost. Više puta stanove sam ustupao kolegama kojima bi došla u posjetu žena, a kod mene bi prenoćili i drugovi koji bi se zatekli u Tivtu.

Odmore sam redovno koristio u **Zagrebu**. Cijela porodica našla se kod naših u **Remetama**. Mama je imala uvijek pune ruke posla oko spremanja ručkova ili večere u Remetama. Bilo je to za nju naporno.

Tada je bilo uobičajeno da se porodica više druži.

Na slici ima dosta djece. To su danas odrasli, pa i stari ljudi.

Pedesetih godina, sa porodicom u Remetama, Zagreb

U prvom redu su: Mladen, držim ga pored sebe. Boro je obukao mju oficirsku bluzu, u njegovom krilu je Višnja, do nje Tanja, pa Čedo. Milan, Mama drži u krilu Braca, otata drži Bibija. Tu su: Rožić, stric Štef, Ruža, Ivka, Jelka, Berta. Lacko, teta Cvijeta, Vlado, Krešo, Ružica, Omama.

Mama i Braco, 1950. godine

Dani u Zagrebu ostali su mi u lijepoj uspomeni.

Na krovu radione u Novoj Vesi

*U Remetama 1953. godine.
Boro, Sinek, Mama, ja i čuće:
Žena od Sineka i Stanka.
Tu je i Milanov vučjak*

Za vrijeme odsustva dosta lagodno sam se osjećao. Uglavnom sam mislio na provod. U Kraljevcu sam obično boravio u popodnevnim časovima.

Sa Borenom i drugima išli smo na izlete pored Zagreba. Obično na rijeku Krku.

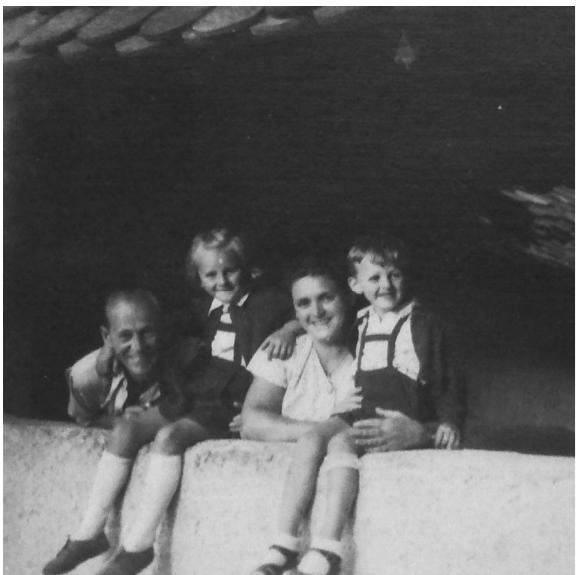
Na izletu sa: Stanka, Berta, Laci, Ivka i drugi

Teta Ivka

Teta Jelica iznad Podgore

Jelica i Ivica Žgalin sa djecom

*Ja na izvoru ispod brda Spasa
Danas je u blizini tunela
na magistrali kod Budve*

U ljeto 1953. godine na odmor kod mene došla je Ružica. Dovela je sa sobom svoju prijateljicu. Par dana sam još bio u Kumboru, a one u Tivtu u mom stanu. Bili smo zajedno na priredbi kod crkve na otoku u Tivatskom zaljevu.

Za vrijeme odmora 1952. godine pravili smo razne nepodopštine. Borenov prijatelj Darko imao je djevojku u Novoj Vesi. Stanovala je preko puta njihove kuće. Bila je to mlada simpatična djevojka. Živjela je sa majkom. Otac joj je umro. Darkovi roditelji bili su protiv te veze. Izmislili smo plan kako da prevarimo stare od Darka.

Darko je obukao moju mornaričku uniformu. Bijelo odijelo, šapku. Uniforma mu baš nije dobor stajala, jer je bio nešto punačniji od mene, a ja sam u to vrijeme imao oko 65 kilograma. Stanka, Boro, Tomica, ja, Sinek, krenuli smo pješice do kuće gdje je stanovaла ta djevojka. Od Nove Vesi broj 4 do kuće Bohačeka bilo je oko 100 metara. Darko se šepurio u mojoj uniformi. Nahrlili smo na vrata kuće i ušli. Da li nas je stari Bohaček gledao nismo znali, ali da je i video ne bi prepoznaо Darka. Tu smo se šalili na račun naše dosjetljivosti.

Pustila je domaćica gramofonsku ploču, te smo se zabavljali, plesali i igrali. Kasno uveče vratili smo se u naš stan. Bili smo puni utisaka i dosta dugo smo prepričavali taj događaj. Unatoč svemu, ta se veza nije održala i Darko je oženio neku drugu. Naslijedio je od oca i preuzeo njegovu radnju. Postao je biznismen.

Za vrijeme mog službovanja u Lučkom odredu bilo je dosta interesantnih zgoda. U sastavu jedinice imali smo motorne čamce i barkase. Posluživali smo Komandu Sektora za prevoz.

Komandant **Purišić** jednog dana tražio je čamac za putovanje do Molunta.

Rajko je odredio čamac kojim je upravljao **Pivčević** koji se tek nedavno aktivirao i postao vodnik. Ukrcao je Purišića u Meljinama i krenuli su ka izlazu iz Boke. Negdje kod Rosa

motor je prestao raditi. Pivčević je nastojao da otkloni kvar, ali nije uspjevao. Nakon dužeg vremena to mu je uspjelo, ali već je bilo kasno da stignu do Molunta.

Purišić je bio ljut kao ris. Naredio je da mu se javimo sutradan Rajko, ja i tehnički referent Jozo. Javili smo se na vrijeme. Purišić nam je održao predavanje o disciplini i održavanju plovnih sredstava. Mi smo šutjeli. Gutali smo knedle. Rekao je da ne treba kazniti Pivčevića, jer da smo mi krivi. U toku njegovog govora tehnički referent Jozo prekinuo ga je rekavši, „čekajte da ja nešto kažem.“ „Što da kažeš“, viknuo je Purišić, „van!“. Jozo je pokunjeno izašao iz komandantove kancelarije. A nama je rekao: „ako ste nesposobni podnesite ostavke.“ Izašli smo pokisnuti.

Ja sam odmah otišao kod načelnika personalnog i rekao mu da je Purišić zahtjevao da podnesemo ostavke i da je podnosim.

Drugi dan Purišić mi je preko komesara Zone poručio da nije mislio na mene i da ne trebam to tragično shvatiti.

Druga neugodnost se desila kada su se komandanti brodova, čija je posada radi remonta bila smještena u našoj kancelariji, žalili se Komandantu flote admiralu Černiju, kako ih komandant Lučkog odreda kažnjava. Sastanku je prisustvovao Rajko. On je admiralu rekao da on ne kažnjava mornare već njegov komesar, a to sam bio ja.

Zaista sam kaznio nekoliko mornara zatvorom zbog nereda i nediscipline. Mislim da sam pretjerivao. Mornari sa brodova i njihovi oficiri imali su drugačiji pogled na disciplinu no ja. Jedan od komandanata pitao me na osnovu kojeg pravila pozivam na disciplinsku odgovornost njegove mornare. Pozvao sam se na član Pravilnika koji je davao pravo Komandi na kopnu da ima disciplinsku nadležnost nad posadama koje su iskrcane. No danas mislim da je to bila moja glupost.

Moj boravak u Tivtu završio se premještajem u Odred Torpednih čamaca u Kumbor.